

The Name by Which Ye Are Called

By Elder B. Corey Cuvelier
Of the Seventy

Det namn vid vilket ni kallas

Äldste B. Corey Cuvelier
i de sjuttios kvorum

October 2025 general conference

What does it mean to be called by the name of Christ?

President Russell M. Nelson taught that if the Lord were speaking to us directly, the first thing He would make sure we understand is our true identity: we are children of God, children of the covenant, and disciples of Jesus Christ. Any other designation will ultimately let us down.

I learned this for myself when my oldest son received his first cell phone. With great excitement, he began entering the names of his family and friends into his contacts. One day I noticed his mom was calling. On the screen appeared the name “Mother.” That was a sensible and dignified choice—and, I’ll admit, a sign of respect for the better parent in our home. Naturally, I got curious. What name had he given me?

I scrolled through his contacts, assuming that if Wendi was “Mother,” I must be “Father.” Not there. I searched for “Dad.” Still nothing. My curiosity turned into mild concern. “Does he call me ‘Corey’?” No. In a last-ditch effort, I thought, “We’re soccer players—maybe he calls me ‘Pelé.’” Wishful thinking. Finally, I called his number myself, and two words popped up on his screen: “Not Mother”!

Brothers and sisters, by which name are you called?

Jesus called His followers by many names: Disciples. Sons and daughters. Children of the prophets. Sheep. Friends. The light of the world. Saints. Each carries eternal significance and underscores a personal relationship with the Savior.

But among these names, one rises above the rest—the name of Christ. In the Book of Mormon, King Benjamin powerfully taught:

Vad betyder det att kallas vid Kristi namn?

President Russell M. Nelson sa att om Herren talade direkt till oss så skulle han först se till att vi förstår vår sanna identitet: vi är Guds barn, förbundets barn och Jesu Kristi lärjungar. Alla andra beteckningar kommer i slutändan vara otillräckliga.

Jag fick erfara detta för egen del när min äldste son fick sin första mobiltelefon. Med stor iver började han skriva in namnen på släkt och vänner i kontaktlistan. En dag såg jag att hans mamma ringde. På skärmen syntes namnet ”mor”. Det var ett förnuftigt och värdigt val – och, det medger jag, ett tecken på respekt för den bättre föräldern i vårt hem. Naturligtvis blev jag nyfiken. Vad hade han kallat mig?

Jag skrollade igenom hans kontakter och antog att om Wendi var ”mor” så måste jag vara ”far”. Fanns inte. Jag sökte på ”pappa”. Fortfarande ingenting. Min nyfikenhet förvandlades till mild oro. ”Kallar han mig ’Corey’?” Nej. I ett sista desperat försök tänkte jag: ”Vi är fotbollsspelare – han kanske kallar mig ’Pelé.’” Önsketänkande. Till slut ringde jag själv hans nummer, och två ord dök upp på skärmen: ”Inte mor”!

Bröder och systrar, vid vilket namn kallas ni?

Jesus kallade sina efterföljare vid många namn: Lärjungar. Söner och döttrar. Profeternas barn. Får. Vänner. Världens ljus. Heliga. Vart och ett har evig betydelse och understryker en personlig relation med Frälsaren.

Men bland dessa namn höjer sig ett över de andra – Kristi namn. I Mormons bok undervisade kung Benjamin kraftfullt:

“There is no other name given whereby salvation cometh; therefore, I would that ye should take upon you the name of Christ. ...

“And it shall come to pass that whosoever doeth this shall be found at the right hand of God, for he shall know the name by which he is called; for he shall be called by the name of Christ.”

Those who take upon themselves the name of Christ become His disciples and witnesses. In the book of Acts, we read that after the Resurrection of Jesus Christ, chosen witnesses were commanded to testify that whosoever believed in Jesus, was baptized, and received the Holy Ghost would receive a remission of sins. Those who received these sacred ordinances assembled with the Church, became disciples, and were called Christians. The Book of Mormon also describes believers in Christ as Christians and covenant people as “the children of Christ, his sons, and his daughters.”

What does it mean to be called by the name of Christ? It means making and keeping covenants, always remembering Him, keeping His commandments, and being “willing ... to stand as witnesses of God at all times and in all things.” It means standing with prophets and apostles as they carry Christ’s message—with its doctrine, covenants, and ordinances—across the world. It also means serving others to relieve suffering, being a light, and bringing hope in Christ to all people. Of course, this is a lifelong pursuit. The Prophet Joseph Smith taught that “this is a station to which no man ever arrived in a moment.”

Because the journey of discipleship takes time and effort built “line upon line, precept upon precept,” it’s easy to get caught up in worldly titles. These yield only temporary value and will never be enough on their own. Redemption and the things of eternity only “cometh in and through the Holy Messiah.” Therefore, following prophetic counsel to make discipleship a priority is both timely and wise, especially in an age of so many competing voices and influences. This was at the heart of King Benjamin’s counsel when he said, “I would that ye should remember to retain the name [of Christ] written always in your hearts, ... that ye hear and know the voice by which ye shall be called, and also, the name by which he shall call you.”

I’ve seen this in my own family. My great-grandfather Martin Gassner was changed

”Det finns inget annat namn givet varigenom frälsning kommer. Därför vill jag att ni ska ta på er Kristi namn ...

Och det ska ske att den som gör detta ska bli funnen vid Guds högra sida, för han känner det namn varmed han kallas, för han ska kallas vid Kristi namn.”

De som tar på sig Kristi namn blir hans lärjungar och vittnen. I Apostlagärningarna läser vi att efter Jesu Kristi uppståndelse befalldes utvalda vittnen att vittna om att var och en som trodde på Jesus, lät döpa sig och tog emot den Helige Anden skulle få syndernas förlåtelse. De som tog emot dessa heliga förrättningar samlades tillsammans med församlingen, blev lärjungar och kallades kristna. Mormons bok beskriver också dem som trodde på Kristus som kristna och förbundsfolk för ”Kristi barn, hans söner och hans döttrar”.

Vad betyder det att kallas vid Kristi namn? Det betyder att ingå och hålla förbund, alltid minnas honom, hålla hans bud, och vara ”villiga att ... stå som vittnen om Gud alltid och i allting”. Det innebär att stödja profeter och apostlar i det att de för ut Kristi budskap – med dess lära, förbund och förrättningar – över hela världen. Det innebär också att tjäna andra för att lindra lidande, att vara ett ljus och ge hopp i Kristus till alla människor. Självklart är detta en livslång strävan. Profeten Joseph Smith lärde att ”detta är ett tillstånd som ingen människa någonsin når på ett ögonblick”.

Eftersom lärjungaskapets resa kräver tid och ansträngning som byggs ”rad på rad, bud på bud”, är det lätt att fastna i världsliga titlar. De ger bara ett tillfälligt värde och kommer aldrig att räcka till av sig själva. Återlösning och det som hör evigheten till kommer endast ”i och genom den helige Messias”. Därför är det både lämpligt och klokt att följa profetiska råd att prioritera lärjungaskapet, särskilt i en tid med så många konkurrerande röster och inflytanden. Det här var kärnan i kung Benjamins undervisning när han sa: ”Jag vill att ni ska komma ihåg att alltid bevara namnet [Kristus] skrivet i era hjärtan ... så att ni hör och känner den röst med vilken ni kallas, och likaså det namn vid vilket han ska kalla er.”

Jag har sett det här i min egen släkt. Min farmors far Martin Gassner förändrades för alltid

forever because a humble branch president answered the Savior's call. In Germany in 1909, times were tough and money was tight. Martin worked as a welder in a pipe manufacturing plant. By his own admission, most paydays ended in drinking, smoking, and buying rounds at the pub. His wife finally warned him that if he didn't change, she would leave.

One day, Martin's coworker met him on the way to the pub with a crumpled religious booklet in his hand. He had found it on the street and told Martin that he felt something different after reading the pamphlet entitled *Was wissen Sie von den Mormonen?*, or *What Do You Know About the Mormons?* I'm certain that title has changed.

An address stamped on the back was just legible enough to decipher where the church was located. It was a considerable distance away, but they were moved by what they read and decided to take the train that Sunday to investigate. When they arrived, they found that the address was not the church they expected but a funeral home. Martin hesitated—because, really, a church in a funeral home sounded a little too much like a package deal.

But upstairs, in a rented hall, they found a small group of Saints. A man invited them to testimony meeting. Martin was touched by the Spirit and was so impressed by the simple, fervent testimonies that he bore his testimony. And it was there, in that most unlikely place, that he said he already knew it must be true.

Afterward the man introduced himself as the branch president and asked if they would return. Martin explained that he lived too far away and couldn't afford the weekly trip. The branch president simply said, "Follow me."

They walked a few blocks to a nearby factory where the branch president's friend worked. After a short conversation, Martin and his friend were both offered jobs. Then the branch president led them to an apartment building and secured housing for their families.

All of this happened within two hours. Martin's family moved the following week. Six months later they were baptized. The man once known as a hopeless drunk became so ardent in his new faith that people in town began calling him, perhaps not so affectionately, "the priest."

As for the branch president, I cannot tell you

tack vare en ödmjuk grenspresident som svarade när Frälsaren kallade. I Tyskland år 1909 var tiderna svåra och det var ont om pengar. Martin arbetade som svetsare på en rörfabrik. Han berättade själv att de flesta lönedagarna slutade med att han drack, rökte och betalade för pubrundor. Hans fru varnade honom till slut för att hon skulle ge sig av om han inte ändrade på sig.

En dag mötte Martins arbetskamrat honom på väg till puben med en skrynklig religiös broschyr i handen. Han hade hittat den på gatan och berättade för Martin att han hade känt något särskilt efter att ha läst broschyren med titeln *Was wissen Sie von den Mormonen?* eller *Vad vet du om mormonerna?* Jag är säker på att den titeln har ändrats.

En adress stämplad på baksidan var precis tillräckligt läsbar för att uttyda var kyrkan låg. Den låg en bra bit bort, men de blev rörda av det de läste och bestämde sig för att ta tåget den söndagen för att undersöka saken. När de kom fram upptäckte de att adressen inte var den kyrka de väntat sig, utan en begravningsbyrå. Martin tvekade – för en kyrka i en begravningsbyrå lät egentligen lite för mycket som ett paketerbjudande.

Men en trappa upp, i en hyrd lokal, fann de en liten grupp heliga. En man bjöd in dem till vittnesbörds-mötet. Martin berördes av Anden och blev så imponerad av de enkla, innerliga vittnesbörden att han bar sitt eget vittnesbörd. Och det var där, på denna ytterst osannolika plats, som han sa att han redan visste att det måste vara sant.

Efteråt presenterade mannen sig som grenspresident och frågade om de skulle komma tillbaka. Martin förklarade att han bodde för långt bort och inte hade råd att resa varje vecka. Grenspresidenten sa helt enkelt: "Följ mig."

De gick några kvarter till en närliggande fabrik där grenspresidentens vän arbetade. Efter ett kort samtal blev både Martin och hans vän erbjudna jobb. Sedan ledde grenspresidenten dem till ett lägenhetshus där han såg till att deras familjer fick en bostad.

Allt detta hände inom loppet av två timmar. Martins familj flyttade veckan därpå. Sex månader senare döptes de. Den man som en gång var känd som ett hopplöst fyllo blev så ivrig för sin nya tro att folk i staden började kalla honom, kanske inte så tillgivet, för "prästen".

Vad gäller grenspresidenten kan jag inte säga

his name—his identity has been lost to time. But I call him a disciple, ambassador, Christian, good Samaritan, and friend. His influence is still felt 116 years later, and I stand on the shoulders of his discipleship.

“There is a saying that you can count the seeds in an apple, but you can’t count the apples that come from one seed.” The seed planted by the branch president has produced countless fruit. Little would he have known that 48 years later, several generations of Martin’s family on both sides of the veil would be sealed in the Bern Switzerland Temple.

Perhaps the greatest sermons are the ones we never hear but those we see in the quiet, unassuming actions and deeds observed in the lives of ordinary people who, trying to be like Jesus, go about doing good. What this gracious branch president did was not part of a checklist. He was simply living the gospel as described in the book of Alma: “They did not send away any ... that were hungry, or that were athirst, or that were sick, ... they were liberal to all, both old and young, ... both male and female.” And, a point we should not overlook, they did not send away any “whether out of the church or in the church.”

Those who take upon themselves the name of Christ recognize, as Joseph Smith said, “A man filled with the love of God, is not content with blessing his family alone, but ranges through the whole world, anxious to bless the whole human race.”

This is how Jesus lived. In fact, He did so much that His disciples couldn’t write it all down. The Apostle John recorded, “There are also many other things which Jesus did, the which, if they should be written every one, I suppose that even the world itself could not contain the books that should be written.”

Let us strive to follow Christ’s example, doing good and making discipleship a lifelong priority so that each time we interact with others, they will feel God’s love and the confirming power of the Holy Ghost. Then we may join my great-grandfather and millions of others who have declared, like the disciple Andrew, “We have found the Messiah.”

In the end, our identity isn’t defined by the world. But our discipleship is defined by the ordinances we receive, the covenants we keep, and the love we show to God and neighbor by simply

vad han hette – hans identitet har med tiden glömts bort. Men jag kallar honom lärjunge, sändebud, kristen, barmhärtig samarier och vän. Hans inflytande märks fortfarande 116 år senare, och jag står på hans lärjungaskaps axlar.

”Det finns ett talesätt som säger att man kan räkna kärnorna i ett äpple, men inte de äpplen som kommer av en enda kärna.” Fröet som grenspresidenten planterade har gett oräkneliga frukter. Föga anade han att 48 år senare skulle flera generationer av Martins familj på båda sidor av slöjan beseglas i Berns tempel i Schweiz.

Kanske är de största predikningarna de vi aldrig hör, men de vi ser i de tysta, anspråkslösa handlingar och gärningar som syns hos vanliga människor som försöker vara som Jesus och som går omkring och gör gott. Det som den vänlige grenspresidenten gjorde fanns inte med på någon checklista. Han levde helt enkelt efter evangeliet så som det beskrivs i Almas bok: ”De avvisade ... ingen ... som var hungrig eller som var törstig eller som var sjuk ... De var frikostiga mot alla, både gammal och ung ... både man och kvinna.” Och, något som vi inte bör förbise, är att de tog emot alla, ”såväl utanför kyrkan som inom kyrkan”.

De som tar på sig Kristi namn märker, som profeten Joseph Smith sa, att ”en man som är fylld av Guds kärlek är inte nöjd med att bara välsigna sin familj, utan sträcker sig ut till hela världen, mån om att välsigna hela mänskosläktet”.

Det var så Jesus levde. Faktum är att han gjorde så mycket att hans lärjungar inte kunde skriva ner allt. Aposteln Johannes skrev: ”Jesus gjorde också mycket annat. Men om varje händelse skulle skrivas ner, tror jag att inte ens hela världen skulle rymma de böcker som då måste skrivas.”

Låt oss sträva efter att följa Kristi exempel, göra gott och göra lärjungaskap till en livslång prioritet så att andra, varje gång vi umgås med dem, känner Guds kärlek och den Helige Andens bekräftande kraft. Då kan vi sälla oss till min farmors far och miljontals andra som liksom lärjungen Andreas förkunnade: ”Vi har funnit Messias!”

I slutändan är det inte världen som definierar vår identitet. Men vårt lärjungaskap definieras av de förrättningar vi tar emot, de förbund vi håller och den kärlek vi visar Gud och vår nästa genom

doing good. As President Nelson taught, we are indeed children of God, children of the covenant, disciples of Jesus Christ.

I testify that Jesus Christ lives and has redeemed us. He is the One who said, “I have called thee by ... name; thou art mine.” In the name of Jesus Christ, amen.

att helt enkelt göra gott. Som president Nelson lärde är vi verkligen Guds barn, förbundets barn, Jesu Kristi lärjungar.

Jag vittnar om att Jesus Kristus lever och har återlöst oss. Han är den som sa: ”Jag har kallat dig vid namn, du är min.” I Jesu Kristi namn, amen.